

Sąd także błędnie pominął rozpatrzenie, czy odmowa Komisji podjęcia działania naruszyła określony w traktacie EWEA cel tworzenia i zapewnienia stosowania jednolitych norm bezpieczeństwa mających chronić pracowników i ludność od długofalowych skutków promieniowania jonizującego. Postępując tak, Sąd przeoczył wynikający z traktatu EWEA bezwzględny obowiązek Komisji zapewnienia właściwego stosowania postanowień traktatu, w tym określonej w nim zasady ostrożności.

(¹) Dyrektywa Rady 96/29/Euratom z dnia 13 maja 1996 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hajdú-Bihar Megyei Bíróság (Republika Węgierska) w dniu 3 maja 2010 r. — Márton Urbán przeciwko Vám- és Péntzügyórség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága

(Sprawa C-210/10)

(2010/C 195/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Hajdú-Bihar Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Márton Urbán.

Strona pozwana: Vám- és Péntzügyórség Észak-alföldi Regionális Parancsnoksága.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy system kar, który nakazuje obowiązkowe nałożenie kary pieniężnej w takiej samej kwocie wynoszącej 100 000 HUF za jakiegokolwiek naruszenie art. 13-16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urzędzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym, jest zgodny z wymogiem proporcjonalności ustanowionym w art. 19 ust. 1 i 4 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogo-

wego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 (²) i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85?

- 2) Czy system kar, który nie czyni różnicy w wysokości kar pieniężnych w zależności od powagi dokonanego naruszenia, jest zgodny ze wspomnianą zasadą proporcjonalności?
- 3) Czy system kar, który nie umożliwia uwzględnienia żadnego ewentualnego uzasadnienia ze strony osoby dopuszczającej się naruszenia, jest zgodny ze wspomnianą zasadą proporcjonalności?
- 4) Czy system kar, który nie czyni żadnego rozróżnienia w zależności od okoliczności osobistych osoby dopuszczającej się naruszenia, jest zgodny ze wspomnianą zasadą proporcjonalności?

(¹) (Dz.U. L 102, s.1).

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urzędzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym (Dz.U. L 370, s. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Republika Litewska) w dniu 4 maja 2010 r. — F-Tex SIA przeciwko Lietuvos-Anglijos UAB „Jadeccloud-Vilma”

(Sprawa C-213/10)

(2010/C 195/12)

Język postępowania: litewski

Sąd krajowy

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: F-Tex SIA

Strona pozwana: Lietuvos-Anglijos UAB „Jadeccloud-Vilma”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości w sprawach Gourdain i Seagon art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 (¹) i art. 1 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 (²) należy interpretować w ten sposób, że:

a) sąd krajowy prowadzący postępowanie upadłościowe jest wyłącznie właściwy do rozpoznania skargi pauliańskiej wynikającej bezpośrednio z postępowania upadłościowego lub ściśle z nim związanej, a podstawą odstępstw od tej reguły mogą być jedynie inne przepisy rozporządzenia nr 1346/2000?

b) skarga pauliańska wniesiona przez jedyne go wierzyciela przedsiębiorstwa, wobec którego w jednym z państw członkowskich wszczęto postępowanie upadłościowe:

— która została wniesiona w innym państwie członkowskim,

— której przedmiotem są roszczenia osób trzecich scedowane na tego wierzyciela przez syndyka w drodze umowy i za wynagrodzeniem, wobec czego ograniczeniu uległ zakres roszczeń, które może zgłosić syndyk w tym pierwszym państwie członkowskim, oraz

— która nie stwarza zagrożenia dla innych potencjalnych wierzycieli,

powinna być kwalifikowana jako sprawa cywilna i handlowa w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001?

2) Czy prawo strony powodowej do ochrony sądowej, które Trybunał Sprawiedliwości uznał za ogólną zasadę prawa Unii Europejskiej i które gwarantuje art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że:

a) sądy krajowe właściwe do orzekania w przedmiocie skargi pauliańskiej na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1346/2000 lub art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 (w zależności od rodzaju jej związku z postępowaniem upadłościowym) mogą jednocześnie zrzec się swej jurysdykcji?

b) w sytuacji gdy sąd jednego z państw członkowskich postanowił pozostawić skargę pauliańską bez rozpoznania ze względu na brak jurysdykcji, sąd innego państwa członkowskiego, zmierzając do zapewnienia stronie powodowej prawa do sądu, może uznać swą jurysdykcję z urzędu, bez względu na okoliczność, że zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej dotyczącymi określania jurysdykcji międzynarodowej nie może on powziąć takiej decyzji?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 24 marca 2010 r. w sprawie T-6/09 Bent Hansen przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 5 maja 2010 r. przez Benta Hansena

(Sprawa C-217/10 P)

(2010/C 195/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bent Hansen (przedstawiciel: adwokat I. Anderson)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie w całości postanowienia Sądu z dnia 24 marca 2010 r. o odrzuceniu skargi wnoszącego odwołanie jako oczywiście niedopuszczalnej i o obciążeniu go kosztami postępowania;

— uznanie przez Trybunał swojej właściwości do rozpoznania odwołania i zasądzenie od Komisji:

a) na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty 800 000 EUR względnie innej sumy, którą Trybunał uzna za sprawiedliwą i słuszną, z tytułu odczuwanego wcześniej, obecnie i w przyszłości bólu, cierpienia i uszczuplenia radości życia ze względu na poważny uszczerbek na zdrowiu wynikający z arbitralnej i niezgodnej z prawem odmowy ze strony Komisji nakazania wdrożenia przepisów dyrektywy 96/29 (¹) dotyczących zapobiegawczego nadzoru medycznego w zakresie chorób i schorzeń popromiennych w odniesieniu do specjalnych zespołów interwencyjnych działających w Thule;

b) na rzecz wnoszącego odwołanie lub zakładów opieki zdrowotnej bądź osób świadczących usługi opiekuńcze przyszłych kosztów leczenia i leków niezbędnych do złagodzenia i leczenia jego problemów zdrowotnych, o których mowa w lit. a) powyżej, ze względu na niedostępność takiego leczenia i leków w ramach publicznego systemu opieki zdrowotnej jego kraju członkowskiego;

c) zasadnych kosztów prawnych i wydatków poniesionych przez wnoszącego odwołanie przed Sądem i w niniejszym postępowaniu.